

Arrest

nr. 133 295 van 17 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 23 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Russische origine. U woonde in de stad Bishkek. In 1998 behaalde u een diploma als ingenieur aan de universiteit in Moskou. Nadien werkte u ook voor een bedrijf in de buurt van Moskou. In 2003 keerde u terug naar Kirgizië. U bleef vanop afstand voor uw Russische werkgever werken. U reisde af en toe naar Moskou om zaken te regelen.

In de zomer van 2006 verliep de geldigheidsduur van uw Kirgizische paspoort. U had dit paspoort nodig om naar Rusland te reizen. U ging naar OVIR (Dienst Registratie en Visums) om een nieuwe identiteitskaart en een nieuw paspoort aan te vragen. Daar zei men dat u geen nieuw paspoort kon krijgen indien u geen militair boekje kon voorleggen (hoewel dit volgens de Kirgizische wetgeving geen vereiste is). U had echter geen militair boekje omdat u vroeger vrijgesteld was van uw legerdienst. Toen u naar het Militair Commissariaat (MC) ging om een militair boekje te vragen, zei men dat u

niet geregistreerd was in hun bestand en dat u dus geen militair boekje kon krijgen. Door deze patstelling kon u geen nieuw paspoort krijgen.

Eind 2006 betaalde u tweemaal steekpenningen aan werknemers van het MC in de hoop om toch een militair boekje te krijgen. Dit lukte echter niet. U vermoedt dat men u zoveel mogelijk geld afhandig wilde maken omdat men dacht dat u een bemiddeld persoon was. U denkt dat u ook werd gevisieerd omwille van uw Russische origine.

In de periode van 2006 tot 2009 verbleef u in Kirgizië zonder geldig paspoort. U moest ontslag nemen bij uw Russische werkgever omdat u niet meer naar Rusland kon reizen. U was verplicht om aan de kost te komen als handarbeider.

In 2009 deed u opnieuw een schriftelijke aanvraag bij OVIR voor het bekomen van een nieuw paspoort. Men vertelde u opnieuw dat u een militair boekje moest voorleggen. U besloot om naar de Ombudsman van de Kirgizische Republiek te stappen. Daar vertelde men dat u documenten moest voorleggen om uw problematiek te staven. Daarom diende u een schriftelijke aanvraag in bij het MC voor het verkrijgen van een militair boekje. Toen u een maand later nog geen antwoord had gekregen, ging u naar het Militair Parket om een antwoord te eisen. Door tussenkomst van het Militair Market ontving u uiteindelijk een schriftelijk antwoord van het MC. In de brief van het MC werd vermeld dat u uw legerdienst niet had gedaan en dat u een boete van 30.000 som (ca. € 500) moest betalen om uw situatie te laten regulariseren.

U wilde dit niet doen.

U beweerde dat u ten eerste het geld niet had om de boete te betalen.

Ten tweede vond u dat de eis om een boete te betalen onwettig was. U zei dat u uw dienstplicht niet ontlopen was omdat u vroeger was vrijgesteld van militaire dienst.

Ten derde vreesde u dat dit gewoon een poging was om u verder af te persen. U zei dat u geen garantie had dat u na het betalen van deze boete effectief een militair boekje zou krijgen of dat er eventueel nieuwe hindernissen zouden opduiken om een paspoort te krijgen.

U ging opnieuw naar het kantoor van de Ombudsman. Daar gaf men u gelijk. De Ombudsman stuurde een brief naar het Ministerie van Defensie. Daarop werd u uitgenodigd bij een bepaalde dienst van het leger. Daar legde men opnieuw uit dat u de boete diende te betalen. Het Ministerie van Defensie stuurde vervolgens een brief naar de Ombudsman waarin werd vermeld dat u zich akkoord verklaarde met deze situatie, wat niet klopte. Na dit antwoord van het Ministerie van Defensie zei de Ombudsman dat hij u niet verder kon of wilde helpen.

U besloot om te vertrekken uit het land. U legde uw situatie uit aan een vriend in Rusland. Hij zei dat hij een vals Russisch paspoort op uw naam kon laten maken zodat u naar Europa zou kunnen reizen.

Op 1 oktober 2009 vertrok u met de trein vanuit Bishkek naar Moskou. Vanuit Rusland reisde u met de auto naar Tallinn, vanwaar u een vliegtuig naar Brussel nam.

U kwam aan in België op 30 oktober 2009 en vroeg asiel op 3 november 2009.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden. Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Russen.

Daarom kunnen de loutere Russische origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaart dat u in Kirgizië geen nieuw paspoort kon krijgen na het aflopen van de geldigheidsduur van uw oud paspoort in 2006 (het document in kwestie [stuk 1] vermeldt 20/09/2005 als uiterste geldigheidsdatum).

U vermoedt dat men u wilde afpersen omdat men dacht dat u een bemiddeld persoon was.

U denkt dat u ook werd gevisieerd omwille van uw Russische origine.

Het feit dat u niet over een geldig paspoort beschikte, had een aantal gevolgen. Zo kon u niet naar het buitenland reizen, kon u geen officieel werk krijgen en waren uw burgerrechten ook beperkt.

Het Commissariaat-generaal meent echter dat uw asielaanvraag ongegrond is.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal niet betwist dat u bepaalde administratieve problemen zou kunnen hebben ondervonden bij uw pogingen om een nieuw paspoort en/of identiteitskaart te verkrijgen in Kirgizië.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat het aanvragen van nieuwe paspoorten of identiteitskaarten een tijdrovende en relatief kostelijke aangelegenheid is.

Omwille van onduidelijkheden in de wetgeving hebben lokale administraties veel discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de documentatie die wordt vereist om nieuwe paspoorten of identiteitskaarten aan te vragen.

Daarenboven wordt de openbare administratie in Kirgizië geplaagd door een hoge mate van corruptie, waardoor het vaak noodzakelijk is om steekpenningen te betalen voor het aanvragen van allerhande documenten waar men normaal gezien gewoon recht op heeft. Hierbij blijkt de (vermeende) rijkdom van een persoon een belangrijke factor te zijn: iemand met een hoger inkomen dient mogelijk meer steekpenningen betalen om dezelfde diensten te krijgen.

Er moet echter worden onderstreept dat in de beschikbare informatie nergens wordt vermeld dat het voor bepaalde categorieën van personen, omwille van etnische redenen of andere redenen, onmogelijk zou zijn om identiteitsdocumenten te bekomen (cf. Landinfo, p. 13, 17-18).

In dit verband meent het Commissariaat-generaal dat de problemen die u aanhaalde als gevolg van het feit dat u geen nieuw paspoort kon krijgen onvoldoende zwaarwichtig zijn om te spreken van vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U beweerde dat u zonder geldig paspoort niet naar het buitenland kon reizen, waardoor u verplicht was om uw werk voor uw Russische werkgever stop te zetten. U zei dat u zonder geldig paspoort ook geen officiële job kon krijgen in Kirgizië, waardoor u zich verplicht zag om vanaf 2006 tot 2009 als handarbeider aan de kost te komen. Verder vertelde u dat u zonder geldig paspoort ook niet meer kon gaan stemmen, wat u eigenlijk niet eens zo erg vond (CGVS I, p. 4-5; CGVS II, p. 6). Het Commissariaat-generaal moet echter vaststellen dat u in de periode vanaf 2006 tot 2009 nog drie jaar zonder geldig paspoort in Kirgizië hebt kunnen verblijven en dat u zelf zei dat het weliswaar moeilijker maar nog steeds mogelijk was om in deze omstandigheden in Kirgizië te leven.

U gaf zelf aan dat het feit dat u enkel een vervallen paspoort had op zich geen beletsel vormde om zich binnen Kirgizië te verplaatsen.

Uit uw verklaringen blijkt ook dat u er gedurende deze drie jaar ook in slaagde om in uw levensonderhoud te voorzien, weliswaar door bepaalde jobs aan te nemen die onder het niveau van uw diploma lagen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u behalve deze moeilijkheden geen andere zwaarwichtige problemen (bv. bedreigingen voor uw leven of fysieke integriteit, een opeenvolging van ernstige daden racisme of discriminatie) hebt gekend (CGVS II, p. 6).

Het feit dat u een – naar uw mening – onterechte boete moest betalen om uw militair boekje te krijgen en het feit dat het u moeilijk werd gemaakt om een nieuw paspoort te bekomen, wat op zijn beurt enkele andere moeilijkheden met zich mee zou hebben gebracht op het vlak van mogelijkheden om naar het buitenland te reizen of om een officiële job op niveau van uw diploma te vinden, is echter onvoldoende om te spreken van vervolging of ernstige schade.

Daarenboven meent het Commissariaat-generaal dat u onvoldoende inspanningen hebt gedaan om er voor te zorgen dat u effectief een nieuw paspoort kon krijgen.

U vertelde dat u vanaf 2006 zou geprobeerd hebben om een militair boekje te krijgen, nadat u gehoord had dat dit document vereist was om een nieuw paspoort te gekomen.

U zei u bij het Militair Commissariaat te horen kreeg dat u geen militair boekje kon krijgen omdat u niet ingeschreven stond bij hun register. Daarop zou u eind 2006 twee keer een klein bedrag aan smeergeld hebben betaald om toch een militair boekje te krijgen, echter zonder resultaat.

Pas in 2009 hebt u op een officiële manier en aan de hand van een schriftelijke procedure geprobeerd om alsnog een militair boekje te krijgen. U riep hierbij ook de hulp in van de Kirgizische Ombudsman. Uiteindelijk kreeg u een brief van het Militair Commissariaat met een officieel antwoord waarom men u geen militair boekje wilde uitreiken: gezien u uw dienstplicht niet zou hebben vervuld, zou u volgens de wet een boete van 30.000 som moeten betalen om uw militair boekje te krijgen (stuk 17).

U zei dat u deze boete echter niet wilde betalen.

Toen u werd gevraagd waarom u de voorgestelde boete niet wilde betalen, gezien dit ervoor zou zorgen dat u een militair boekje kreeg, waardoor u ook aan de voorwaarden zou voldoen om een nieuw paspoort aan te vragen, antwoordde u dat u verschillende redenen had om dit niet te doen.

De argumenten die u aanhaalde om deze boete niet te betalen en uw problemen dus van de baan te krijgen, zijn echter weinig overtuigend (CGVS II, p. 10).

Uw bewering dat u geen geld had om de boete van 30.000 som (ca. 500 euro) – toch geen onoverkomelijk bedrag – te betalen, lijkt weinig geloofwaardig. U beweerde immers dat u, weliswaar met de hulp van een vriend, een vals Russisch paspoort tegen een kost van 1000 euro kon verkrijgen en dat u bovendien uw reis van Kirgizië naar België zelf zou hebben gefinancierd.

Uw bewering dat u geen garantie had dat u na het betalen van de boete effectief een militair boekje en vervolgens ook een paspoort zou krijgen en dat u misschien nog verder 'afgeperst' zou worden, is louter gebaseerd op uw veronderstelling.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat u, indien u uit principiële redenen niet akkoord ging met het betalen van deze boete omdat u vond dat u geen wetten had overtreden, ook de mogelijkheid had om de beslissing van het Militair Commissariaat aan te vechten voor een rechtbank.

Uw bewering dat u dit niet hebt gedaan omdat 'dit toch geen zin zou hebben', omdat 'dit heel lang duurt' en omdat 'de wetten in Kirgizië niet werken' (CGVS II, p. 11-12), ontslaat u echter niet van uw plicht om eerst een beroep te proberen doen op de rechtsbescherming in uw land van nationaliteit vooraleer u een beroep kunt doen op internationale bescherming.

De vaststelling dat u zich enkel hebt gericht tot een ombudsman, die louter een bemiddelende rol speelde tussen u en de militaire instanties, en dat u geen enkele poging hebt gedaan om effectief over te gaan tot juridische stappen om het standpunt van het Militair Commissariaat dat u een administratieve boete diende te betalen vóór u een militair boekje kon krijgen, aan te vechten, getuigt niet van een voldoende doorgedreven inspanning om uw problemen in Kirgizië op te lossen.

Aansluitend moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal een gegrond vermoeden heeft dat u naast het Kirgizisch staatsburgerschap ook een ander staatsburgerschap hebt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er op elk gegeven moment honderdduizenden Kirgizische arbeidsmigranten in de Russische Federatie verblijven. De Kirgizische overheid vermoedt zelf dat, hoewel het hebben van een dubbele nationaliteit in principe niet wordt toegelaten, ongeveer de helft van de Kirgizische staatsburgers die in de Russische Federatie wonen wél het Russisch staatsburgerschap heeft bekomen (cf. Landinfo, p. 8 in bijlage).

Gezien u van etnisch Russische origine bent, gezien u jarenlang in de Russische Federatie hebt gestudeerd en gezien u er nadien ook nog jarenlang hebt gewerkt, kan het vermoeden ontstaan dat u naast uw Kirgizisch staatsburgerschap ook het Russische staatsburgerschap hebt.

Reeds tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal werd u geconfronteerd met dit vermoeden.

Er werd u toen uitdrukkelijk gevraagd om een attest van de Russische ambassade in België voor te leggen om te bewijzen dat u géén Russisch staatsburger bent (CGVS I, p. 19-20).

Na het eerste gehoor stuurde u enkele foto's van uzelf op waarop u te zien bent voor de Russische ambassade in Brussel, alsook enkele foto's van informatieborden die buiten de ambassade zijn opgehangen (stuk 22).

Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u naar de Russische ambassade was geweest om een attest aan te vragen, maar dat uit de informatieborden blijkt dat u een paspoort moet voorleggen om te worden toegelaten tot het ambassadegebouw.

Gezien u geen paspoort zou hebben, zou u de ambassade niet binnen kunnen en zou u dus ook geen bewijs kunnen aanvragen dat u géén staatsburger bent van de Russische Federatie (CGVS II, p. 16-17).

Deze uitleg is echter niet dienstig.

Uit ondervinding weet het Commissariaat-generaal dat de Russische ambassade in Brussel wel degelijk attesten uitreikt aan personen die geen paspoort kunnen voorleggen.

Zo worden bijvoorbeeld attesten uitgereikt aan personen die willen bewijzen dat zij staatloos zijn en die dus per definitie geen paspoorten kunnen voorleggen aan de ambassade.

Hoewel u tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal werd gewezen op dit feit en hoewel u daarna nog de tijd hebt gehad om bewijzen voor te leggen dat u géén Russisch staatsburger bent, moet worden vastgesteld dat u dit niet hebt gedaan.

Dergelijke houding wijst enerzijds op een onwilligheid om mee te werken aan het onderzoek van uw asioldossier.

Anderzijds versterkt dit het vermoeden dat u bepaalde informatie die essentieel is voor de beoordeling van uw asielrelaas, namelijk het feit dat u naast uw Kirgizisch staatsburgerschap ook het Russisch staatsburgerschap bezit, waardoor u zich zonder problemen in de Russische Federatie zou kunnen vestigen, probeert achter te houden voor de Belgische asielinstanties.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet veranderen.

Uw vervallen Kirgizisch paspoort (stuk 1), uw medische kaart (stuk 3) en uw attest van domicilie (stuk 8) attesteren uw identiteit, die in deze beslissing niet in vraag wordt gesteld.

Het aanvraagformulier voor het verkrijgen van een nieuw paspoort (stuk 2) en de betalingsbewijzen (stuk 4) tonen aan dat u effectief een nieuw paspoort hebt aangevraagd in 2009.

De briefwisseling tussen u, het Militair Commissariaat, het Militair Parket en de Kirgizische Ombudsman (stuk 9-18, 20) toont aan dat de bevoegde instanties geen militair boekje aan u wilden uitreiken en dat u uiteindelijk het antwoord kreeg dat u een boete diende te betalen omdat u geen recht van uitstel of ongeschiktverklaring van militaire dienst had gekregen, wat u betwist.

Er moet overigens worden opgemerkt dat u geen bewijs hebt voorgelegd om uw bewering te staven dat u vroeger effectief werd vrijgesteld van het uitoefenen van uw militaire dienst.

Het attest van de militaire instanties (stuk 21) toont aan dat u in 2009 nog een medische keuring hebt ondergaan.

De foto's die u maakte bij de Russische ambassade in België werden hier reeds besproken.

De documenten in verband met de verkiezingen in Kirgizië (stuk 5 en 6) zijn niet relevant voor de beoordeling van uw asielaanvraag.

Het werkgeversattest (stuk 23) bevestigt dat u van 2001 tot 2009 in Moskou heeft gewerkt als ingenieur in een energieproject, wat niet wordt betwist.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 23 april 2014 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), alsook een schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Hij stelt dat de motivering van de beslissing *"gebrekig is, onjuist, onvoldoende"* en dat de commissaris-generaal *"een machtsmisbruik heeft begaan"* en *"heeft nagelaten om de verschillende elementen van de gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en in de zin van subsidiaire bescherming die verzoeker naar voren heeft gebracht voor de verschillende instanties te onderzoeken"*. Hij is verder van mening dat de commissaris-generaal een manifeste beoordelingsfout heeft begaan en dat *"het principe van goede administratie"* geschonden werd, alsook *"het algemeen principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak en met het naleven van de zorgvuldigheidsplicht"*.

Verzoekster haalt de artikelen 48 tot en met 48/5 van de vreemdelingenwet aan en geeft een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht.

Wat de door de commissaris-generaal aangehaalde informatie over Russische origine en herkomst uit Kirgizië betreft, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing *"vergeet dat heel wat etnische Russen het land verlaten hebben zodat dit noodzakelijk inhoudt dat er minder dergelijke gevallen zullen vermeld worden"* (sic), dat *"niet alle gevallen gemeld en bekend worden"* en dat *"de overheid alles in het werk zal stellen om dergelijke gevallen verborgen te houden"*, waardoor *"niet alle incidenten bekend worden en dat minder al de oorzaken van incidenten juist worden gereleveerd"*. Hij stelt nog (zie het verzoekschrift, p. 12) *"dat dergelijke verschijving van de geschiedenis nog in de geschiedenis is voorgekomen"* (sic).

Aangaande de informatie over de aanvragen van nieuwe paspoorten, laat verzoeker gelden dat *"de bestreden beslissing het zelf heeft over een bepaald type wetgeving waarbij de overheid een grote discretionaire bevoegdheid heeft met veel valkuilen"*, waardoor *"het handelen van de overheid wel degelijk etnisch kan geïnspireerd kan zijn en dit perfect kan verborgen gehouden worden binnen het systeem"*. Hij stelt dat (zie het verzoekschrift, p. 13) *"moeilijk kan ingezien worden hoe de overheid open en bloot of relatief open en bloot een discriminatie zou invoeren op etnische basis"*.

Waar de commissaris-generaal van oordeel is dat de door verzoeker ingeroepen feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn, benadrukt verzoeker dat hij (zie het verzoekschrift, p. 14) *"na opsouperen van moeders bezittingen en spaargeld niet langer vermocht te overleven met hier een daar een korte niet erg betaalde job"*; hij stelt dat hij reeds verklaarde *"te kunnen sterven hetzij vrij van de honger hetzij in de gevangenis aan TBC"*.

Verzoeker legt uit (zie het verzoekschrift, p. 14) dat *"het niet kunnen arbeiden waardoor men uiteindelijk dreigt om te komen van de honger wel degelijk een voldoende zwaarwichtig probleem is"*. Volgens hem valt *"het opkomen voor de normale gang van zaken; de rechtstaat"* eveneens binnen het Vluchtelingenverdrag.

Vervolgens hekelt verzoeker het feit dat zijn asielaanvraag werd ingediend in op 3 november 2009 en de beslissing pas vier jaar later, op 21 maart 2014, werd genomen.

Hij besluit dat *“een dergelijke beslissing gelet op voormeld motief hetzij niet genomen is binnen een redelijke termijn, hetzij dat het motief niet langer kan geacht worden ingeroepen te worden”*.

Volgens hem moet de asielzoeker, na het verloop van de redelijke termijn *“er op kunnen vertrouwen dat de overheid geen negatieve beslissing meer neemt, en zeker niet meer een negatieve beslissing met de ingeroepen motieven”*.

Hij is van mening dat (zie het verzoekschrift, p. 16) *“na het verloop van de redelijke termijn een administratieve overheid overheid geen negatieve beslissing meer vermag te nemen, daar anders art. 8 van het E.V.R.M.(Europees verdrag voor de rechten van de mens), welke het privéleven beschermt, geschonden wordt, gelet op het proportionaliteitsvereiste” (sic)*.

Verzoeker laat verder gelden dat hij de vlucht heeft kunnen financieren met fondsen van derden, (zie het verzoekschrift, p. 17) *“die hij niet vermocht aan te wenden voor andere doeleinden zoals het betalen van de afpersing boete genaamd” (sic)* omdat *“de bekende hem geen geld wilden lenen om de boete te betalen nu de verzoekende partij hem niet kon verzekeren dat hiermee het probleem zeker zou opgelost zijn”*. Hij acht het verder wél geloofwaardig dat hij aanvankelijk zelfs niet wilde overwegen de boete te betalen uit principe.

Volgens hem kan men overigens niet spreken over onvoldoende inspanningen om een paspoort te bekomen. Hij voert aan dat (zie het verzoekschrift, p. 17) *“de weg naar de Rechtbank dermate lang en niet tot resultaten komende was, dat dit niet kon overwogen worden”* en stelt dat *“het de enige eventueel efficiënte middelen werd gebruikt een beroep op de ombudsdienst, de betaling van steekpenningen en het beroep op kennissen die iets kunnen regelen” (sic)*.

Waar de commissaris-generaal het vermoeden uit dat verzoeker ook de Russische staatsburgerschap bezit, stelt verzoeker dat (zie het verzoekschrift, p. 20) *“de beslissing zich enkel baseert op het dossier waarin staat dat 50 % van de personen met zijn profiel een Russisch paspoort zouden hebben bekomen”* en dat *“nergens kan worden achterhaald waarop de Kyrgizische overheid zich beweert om te stellen dat 50 % van de “Russisch” etnische Kirgizen een Russisch papoort zou hebben (deze bewering is gebaseerd op een “orale bron”, die een e-mail zou zijn die men nergens terugvindt in het dossier)” (sic)*. Volgens hem betreft het een *“een al te wankel vermoeden”*.

Hij meent verder dat *“nergens de informatie wordt toegevoegd waarover de verwerende partij zou beschikken teneinde te stellen dat verzoekende partij wel degelijk aan een attest zou raken van de Russische Ambassade”*. Hij benadrukt (zie het verzoekschrift, p. 20) dat *“de Russische Ambassade wel degelijk bepaalde documenten vraagt voor wie documenten wil verkrijgen” (sic)* en voegt bij zijn verzoekschrift *“een uittreksel van de website met zelfde inhoud als datgene wat de verzoekende partij gesteld had en waarvan hij een foto heeft neergelegd lopende het dossier bij het CGVS” (sic)*.

Hij legt nog uit dat (zie het verzoekschrift, p. 21) het *“voor iemand die eigenlijk in het land van herkomst wil wonen niet evident is om wanneer dit nuttig zou zijn de Russische nationaliteit te verwerven en aldus de illegaal een dubbele nationaliteit verwerven”*.

Volgens hem zou het voor hem makkelijker zijn *“om op grond van een Russisch paspoort te gaan werken in sommige gebieden van de oude Sovjetunie. Dat juist het niet hebben van een paspoort de kern van het probleem is waardoor de verzoekende partij niet meer in staat was te werken voor buitenlandse ondernemingen uit de oude Sovjetunie nu deze gelet op het werk minsten een tijdelijk verblijf vergden in het buitenland. Dat in die context het voor de verzoekende partij geen optie zou zijn geweest om als houder van een Russisch paspoort asiel te gaan aanvragen in een ander land dan dit van de oude soviëtuënie, nu gelet op zijn talenkennis en afkomst het niet evident zou zijn werk te kunnen vinden in België. Dat dit veel evidenter zou zijn geweest in landen van de oude Sovjetunie” (sic)*.

Met betrekking tot zijn documenten, voert verzoeker aan *“dat in de praktijk het zo is dat een medische keuring niet langer plaatsvindt in 2009 voor personen geboren in 1972”*; hij legt uit (zie het verzoekschrift, p. 22) dat hij destijds geen militair boekje bekomen heeft *“onder het non dat hij niet zou gerigistreerd zijn bij het desbetreffende militair commissariaat, hetgeen toen te verklaren was door het feit dat hij uit het buitenland kwam na zijn studie” (sic)*.

Verzoeker vraagt aan de Raad het beroep te verwijzen naar een Nederlandstalige kamer met drie leden. Hij vraagt van hem de status van vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift (zie p. 22) voegt verzoeker *“Uittreksel website Russische Ambassade (met dezelfde inhoud als het door verzoekende partij reeds geleverde uithangbord” (sic)*.

Bij een schrijven van 12 juni 2014 geeft verzoeker te kennen *“hierbij de te willen verderzetten” (sic)*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat de door verzoeker ingeroepen feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om beschouwd te kunnen worden als vervolging, in de zin van het Vluchtelingenverdrag, of als ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het feit dat verzoeker - onterecht - een boete moest betalen om zijn militair boekje te krijgen en het feit dat het hem moeilijk werd gemaakt om een nieuw paspoort te bekomen, wat zijn mogelijkheden om naar het buitenland te reizen of om een officiële job gelijkwaardig aan zijn diploma te vinden, bemoeilijkt (zie het verhoorverslag van 17 mei 2013, p. 4-5; zie het verhoorverslag van 27 februari 2014, p. 6), zijn leven niet dermate ernstig om te kunnen spreken van vervolging of ernstige schade.

Dit wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoeker in de periode vanaf 2006 tot 2009 nog drie jaar, zonder geldig paspoort in Kirgizië heeft kunnen verblijven.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij reeds verklaarde *"te kunnen sterven hetzij vrij van de honger hetzij in de gevangenis aan TBC"* en stelt dat *"het niet kunnen werken waardoor men uiteindelijk dreigt om te komen van de honger wel degelijk een voldoende zwaarwichtig probleem is"*, benadrukt de Raad dat uit verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat hij het weliswaar niet gemakkelijk had maar dat het nog steeds mogelijk was om in deze omstandigheden in Kirgizië te leven (zie het verhoorverslag van 27 februari 2014, p. 6).

Verzoeker toont niet aan dat de door hem aangehaalde medische en/of economische problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat, hoewel uit de informatie in het administratief dossier, toegevoegd door de commissaris-generaal, blijkt dat het aanvragen van nieuwe paspoorten of identiteitskaarten een tijdrovende en relatief kostelijke aangelegenheid is en de administratie in Kirgizië geplaagd wordt door een hoge mate van corruptie, deze informatie nergens vermeldt dat het voor

bepaalde categorieën van personen, omwille van etnische redenen of andere redenen, onmogelijk zou zijn om identiteitsdocumenten te bekomen.

De Raad ziet niet in hoe verzoekers ongestaafde beweringen in zijn verzoekschrift -dat *"het handelen van de overheid wel degelijk etnisch kan geïnspireerd kan zijn en dit perfect kan verborgen gehouden worden binnen het systeem"* en dat *"moeilijk kan ingezien worden hoe de overheid open en bloot of relatief open en bloot een discriminatie zou invoeren op etnische basis"*- zouden aantonen dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoeker nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie die hij betwist, niet correct is.

Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker onvoldoende inspanningen heeft gedaan om zijn problemen in zijn land van herkomst op te lossen.

Zo had verzoeker, indien hij uit principiële redenen niet akkoord ging met het betalen van de boete omdat hij vond dat hij geen wetten had overtreden, ook de mogelijkheid om de beslissing van het Militair Commissariaat aan te vechten voor een rechtbank, wat hij evenwel heeft nagelaten (zie het verhoorverslag van 27 februari 2014, p. 11, 12).

Op de aanvoering in het verzoekschrift dat *"de weg naar de Rechtbank dermate lang en niet tot resultaten komende was, dat dit niet kon overwogen worden"* en stelt dat *"het de enige eventueel efficiënte middelen werd gebruikt een beroep op de ombudsdienst, de betaling van steekpenningen en het beroep op kennis die iets kunnen regelen"* (sic), antwoordt de Raad dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale (rechts-)bescherming.

Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

De vaststelling dat verzoeker zich enkel heeft gericht tot een ombudsman en geen enkele poging heeft ondernomen om over te gaan tot juridische stappen om het standpunt van het Militair Commissariaat - dat hij een administratieve boete diende te betalen vóór hij een militair boekje kon krijgen - aan te vechten, toont niet aan dat de staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, (rechts-)bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de loutere Russische origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.

Uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden, maar dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Russen.

De ongestaafde beweringen van verzoeker dat vergeten wordt *"dat heel wat etnische Russen het land verlaten hebben zodat dit noodzakelijk inhoudt dat er minder dergelijke gevallen zullen vermeld worden"* (sic), dat *"niet alle gevallen gemeld en bekend worden"* en dat *"de overheid alles in het werk zal stellen om dergelijke gevallen verborgen te houden"*, waardoor *"niet alle incidenten bekend worden en dat minder al de oorzaken van incidenten juist worden gereleveerd"*, tonen niet aan dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoeker geen andersluidende informatie voorlegt.

In zijn verzoekschrift hekelt verzoeker het feit dat de asielaanvraag werd ingediend in op 3 november 2009 en de beslissing pas genomen werd op 21 maart 2014, zijnde vier jaar later.

Hij stelt dat *"een dergelijke beslissing gelet op voormeld motief hetzij niet genomen is binnen een redelijke termijn, hetzij dat het motief niet langer kan geacht worden ingeroepen te worden"*.

Volgens hem moet de asielzoeker, na het verloop van de redelijke termijn *"er op kunnen vertrouwen dat de overheid geen negatieve beslissing meer neemt, en zeker niet meer een negatieve beslissing met de ingeroepen motieven"*. Hij is van mening dat *"na het verloop van de redelijke termijn een administratieve overheid overheid geen negatieve beslissing meer vermag te nemen, daar anders art. 8 van het E.V.R.M.(Europees verdrag voor de rechten van de mens), welke het privéleven beschermt, geschonden wordt, gelet op het proportionaliteitsvereiste"* (sic).

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker niet aantoont dat de duur van de procedure een negatieve invloed heeft gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag.

Hoe dan ook laat geen enkele wettelijke bepaling of beginsel toe een vreemdeling als vluchteling te erkennen of hem of haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen omdat de asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. De duur van het verblijf in België is derhalve irrelevant ter beoordeling van een asielaanvraag.

Verzoekers verwijzing naar artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) is evenmin dienstig.

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr. 181.984).

Het *“Uitreksel website Russische Ambassade (met dezelfde inhoud als het door verzoekende partij reeds geleverde uithangbord” (sic)* doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De brief van 12 juni 2014, waarin verzoeker te kennen geeft *“hierbij de te willen verderzetten” (sic)*, kwam op 18 juni 2014 toe op de Raad, zijnde na de sluiting van de debatten op 11 juni 2014 en wordt derhalve niet in overweging genomen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Bovenstaand relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE